

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΛΑΜΒΕΡΤΟΥ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΛΕΟΝΤΟΣ ΓΟΖΛΑΝ.

Συνθεσ. — *Ιδε ΦΥΛΛΑΔ. Γ'.)

— Τί σκέπτεσθε, εἶπεν ὁ Λαμβέρτος μετὰ τοῦ ἰδιάζοντος εἰς τὰς ἐπὶ τῆς τραπέζης ὁμιλίας ἀσυναρτήτου ὕφους, τί σκέπτεσθε περὶ τοῦ μεγάρου τοῦ Βλανκμενίλ, περὶ τοῦ ὁποίου ἀνεφέραμεν πρὸ τοῦ γεύματος;

— Εἶναι ἀληθὴς ἀρχοντικὴ οἰκία· ἀπήντησεν ἡ Ἀδελαΐς, μεγαλοπρεπὴς, ἀπαράβλητος, θαυμασία.

Ὅπως δὲ μὴ φανῇ ἀδιάφορος εἰς τὴν ὁμιλίαν ταύτην, ἡ Κυρία Λαμβέρτου εἶπεν ἐπίσης.

— Εἶναι τὸ καλλίτερον κτῆμα τοῦ χωρίου, καθὼς βεβαιῶσι.

Ὁ δὲ Γεράρδος προσέθεσεν ἐνθουσιωδῶς:

— Κῆπος θαυμάσιος, πλήρης λαγωῶν, περδίκων, φασιανῶν. Τὸ καλλίτερον κυνήγιον ἐξ ὧν ἐγὼ εἰσὶν.

Καὶ μετ' οὐ πολὺ ἤρξατο μελωδικὴ συμφωνία ἐγκωμίων, ἐκφερομένων ἐναλλάξ ὑπὸ τοὺς ἐξῆς τύπους:

— Ἀνθοκομεῖον τόσῳ πλούσιον ὅσῳ καὶ τὸ τῶν Βερσαλιῶν.

— Ἰχθυοτροφεῖον πλήρες ἰχθύων.

— Καὶ ἡ οἰκία! ἀληθὲς ἀνάκτορον.

— Ἀληθὲς μέγαρον νηρηίδων!

— Ὅπως δὲ μαγευτικὴ θεὰ ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ἐξώστου! Ἡδύνατό τις νὰ εἶπῃ ὅτι ὁμοιάζει τὴν ἀπὸ τοῦ Ἀγ. Γερμανοῦ ἢ τὴν ἀπὸ τῆς Μεδόνης Θεάν.

— Δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα ὠραιότερον!

— Αὐτὸ τοῦτο ὅπερ ἐλέγατε, εἶπεν ἡ Ἀδελαΐς εἰς τὴν μητέρα της, ἥτις εἶχεν ἐκφράσει τὴν τελευταίαν ταύτην γνώμην μᾶλλον ὅπως δῶσῃ πέρας ἢ ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὸν πανηγυρικὸν, αὐτὸ τοῦτο ἀκοιθῶς ὅπερ ἐλέγατε χθὲς ἐπὶ αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ ἐξώστου. Προσετίθετε μάλιστα ὅτι ἡδύνατό τις νὰ διέλθῃ εὐχαρίστως ἅπασαν τὴν ζωὴν του εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Βλανκμενίλ.

Ἡ δὲ Κυρία Λαμβέρτου ἐφώνησε μετὰ προσπεποιημένης ἐκπλήξεως.

— Εἶπον τοῦτο;

— Τὸ εἶπατε, καὶ πολλάκις μάλιστα.

— Τότε, λοιπὸν . . . τὸ εἶπον

— Τοῦτο, ἀγαπητὴ μου, ὑπέλαβεν ὁ Λαμβέρτος, ὅστις εἶχε φέρεi εἰς τὸ μέσον τὴν συνῳμίλιαν ταύτην ὅχι ἄνευ σκοποῦ, καὶ τῆς ὁποίας ἐκράτει, οὕτως εἶπεin, τὸν τελευταῖον σπινθῆρα εἰς χεῖρας του, τοῦτο ἀποδεικνύει σαφέστατα τὴν ἐξαίρετον καλαισθησίαν σου. Μὴ προσπαθῇς ματαίως νὰ κρύψῃς τὸν ἐνθουσιασμόν σου.

— Ἀλλὰ δὲν βλέπω τίνα ἐνθουσιασμόν μοι λέγετε, ἀπήντησεν ἐλαφρῶς μειδιάσασα ἡ Κ. Λαμβέρτου, ἥτις, τὴν στιγμὴν ταύτην, ἠσθάνετο μῖσος πρὸς τὴν κόρην της· Ἀληθῶς εἶπεin, καὶ εἶναι βεβαίως καιρὸς νὰ τὸ εἰπώμεν, ἢ πρὸς αὐτὴν τὴν σφογὴ της, εἰ καὶ δὲν ἦτο ἐντελῶς μηδὲν, δὲν ἦτο ὁμῶς καὶ πικραδειγματική. Ἡ μόνη δὲ αἰτία τῆς ψυχρότητος ταύτης, ἀόρατος εἰς τοὺς ἀδιαφόρους ξένους, ἀσαφὴς δὲ καὶ πρὸς αὐτὴν ἔτι τὴν κυρίαν Λαμβέρτου, ἡ μόνη αἰτία, λέγομεν, τῆς ψυχρότητος ταύτης ἦτο οὐδὲν ἄλλο ἢ ἡ ἡλικία τὴν ὁποίαν τῇ κατεμαρτύρει ἡ κόρη της, αὐξάνουσα πλησίον αὐτῆς, πρῶτον κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ δεύτερον κατὰ τὴν χάριν καὶ ὠραιότητα. Ἐνόσω ἡ Ἀδελαΐς ἦτο εἰσέτι παῖς, τὴν ἡγάπα ὅσον μήτηρ δύναται νὰ ἀγαπήσῃ τὴν κόρην της· ἀλλὰ, ὅτε τὸ ἄνθος βαθμηδὸν ἐγένετο καρπὸς, τὸ δένδρον ἠσθάνετο τὴν ἐπιθυμίαν νὰ συντρίψῃ τοῦτο ὑπὸ τὰ φύλλα αὐτοῦ—ἐπιθυμία ἥτις δὲν ὠμοίαζε βεβαίως πρὸς μῖσος, ἀπόφασις ἐνίοτε εὐδοκίμουσα, ἀλλὰ μὴ ἐξικνουμένη μέχρι σκληρότητος, σύνολον ὁμῶς ἀδίκων ἀντιπαθητικῶν αἰσθημάτων, διὰ τὰ ὁποῖα αὐτὴ αὕτη ἡ Κ. Λαμβέρτου ἐξεπλήττετο εἰς τὰς στιγμὰς τῆς γαλήνης καὶ τῆς μητρικῆς αὐτῆς ἀμεροληψίας. — Ὅθεν, εἰ καὶ δὲν ἡγάπα τὴν κόρην αὐτῆς, ἐθεώρει ὡς ἐγκλημα νὰ ἀφίρῃ αὐτὴν εἰς τὸν οἶκον, καὶ νὰ πορεύηται μόνη εἰς τὰς διασκαδάσεις. Διὸ πάντοτε ἡ Ἀδελαΐς ἐφαίνετο συνοδεύουσα τὴν μητέρα της εἰς τὰς διασκαδάσεις καὶ ἐορτὰς τοῦ μεγάρου Βλανκμενίλ, πικρὰ τῷ Κ. δὲ Γρανβάλ. Καὶ ὁμῶς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς φοιτήσεως αὐτῆς εἰς τὸ μέγαρον τοῦ δὲ Γρανβάλ, ἀνεφάνη ἡ ψυχρότης καὶ ἡ ἀδιαφορία τῆς κυρίας Λαμβέρτου πρὸς τὴν κόρην αὐτῆς. Εἰς τὸ κέντρον τοῦ κύκλου τῶν ἀντιπατικῶν τούτων φρονημάτων ἐτελεῖτο πάλιν, τῆς ὁποίας πάντα τὰ τραύματα καὶ τοὺς μώλωπας ἐφαίνετο δεχομένη αὐτὴ ἐφ' ἑαυτῆς, ἀλλὰ καὶ δὲν ἡδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ τὰ ῥήγματα τοῦ νὰ φθάνωσι μέχρι τῆς κόρης της, ῥήγματα ἃτινα διερμηνεύοντο διὰ τῆς ἐφ' ἑκάστου ἀντικειμένου ἀντιλογίας, διὰ

περισκεμμένων καὶ ἐνότε δηκτικῶν λόγων, σχεδὸν δὲ διαρκῶς, διὰ σιγηλῆς ἀποστροφῆς πρὸς τὰς ἐν τῷ κόσμῳ εὐδοκίμῃσεις τῆς θυγατρὸς τῆς, εἴτε ἐν ὠραιότητι, εἴτε ἐν φυσικῇ ἀφειλείᾳ, εἴτε ἐν ὀξύτητι πνεύματος.

— "Α! ἐὰν τὸ Βλανκμενίλ ἦτο ἰδικόν μας, ἐφώνησεν ἡ Ἀδελαῖς.

— Τώρα θὰ ζητήσωμεν καὶ τὸ Φονταινεβλώ, εἶπεν ὁ Γεράρδος εἰρωνικῶς· διατί ἄρα νὰ μὴ ζητήσωμεν καὶ τὸ Φονταινεβλώ;

Ὁ δὲ Λαμβέρτος εἶπε ψυχρῶς

— Καλὰ! τὸ Βλανκμενίλ εἶναι ἰδικόν μας.

— Πάτερ μου, σὰς παρακαλῶ, μὴ μᾶς τρομάζετε. . .

— Τὸ Βλανκμενίλ εἶναι ἰδικόν μας.

— Ἡ Ἀδελαῖς ἔχει δίκαιον, εἶπεν ἡ Κ. Λαμβέρτου, ἡ ἀστείότης σας εἶναι ὑπερβολικὴ.

— Δὲν ἐννοῶ, προτέθεσεν ὁ Γεράρδος.

— Τὸ Βλανκμενίλ εἶναι ἰδικόν μας, σὰς λέγω.

— Τί σημαίνει τὸ αἰνίγμα τοῦτο; . .

— Θὰ ἰδῆτε καὶ οἱ τρεῖς ἀμέσως τὴν ὑψηλὴν ἐννοίαν τοῦ αἰνίγματος τούτου. Ὁ Κ. δὲ Γρανβάλ, εἰς ὃν ἀνῆκε τὸ Βλανκμενίλ, εἶναι πνιγμένος εἰς τὰ χρέη.

— Ἦτο πεπρωμένον, ἐσκέφθη λυπηρῶς ἡ Κ. Λαμβέρτου, νὰ μὴ γείνη ἄλλη ὁμιλία σήμερον εἰμὴ μόνον περὶ αὐτοῦ, μόνον περὶ αὐτοῦ. Τί ἄλλο μᾶς ἐπιφυλλάττει ἡ εἰμαρμένη;

— Ναί, εἶναι πνιγμένος εἰς τὰ χρέη, καὶ ἰδοὺ διατί ἔλεγον πρὸ ὀλίγου εἰς τὸν Γεράρδον ὅτι δὲν ἠπατάτο βεβαιῶν τὴν ἐντελῆ τοῦ ὑποκόμητος καταστροφὴν.

— Τὴν ἐντελῆ τοῦ ὑποκόμητος καταστροφὴν!

Οἱ λόγοι οὗτοι ἀντήχησαν εἰς τὴν καρδίαν τῆς Κ. Λαμβέρτου.

— Ἀλλ' ἀφήσωμεν τὴν ὑποκόμητα Δὲ Γρανβάλ. Βεβαίως, δὲν ὑποθέτετε ποτὲ ὅτι θὰ λάβω ἐγὼ τὴν θρασυτητα νὰ ἀγοράσω ἀντὶ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἑκατομμυρίου φράγκων τὸ μέγαρον τοῦ Βλανκμενίλ.

— Δὲν τὸ ὑποθέτομεν, ποτῶς.

— Ἔχετε δίκαιον ὅλοι, ἀγαπητέ μοι Γεράρδε.

— Δυστυχῶς!

— Ἰδωμεν, μήπως μεμψιμοιρῆς ἐναντίον τῆς εἰμαρμένης καὶ σὺ, Ἀδελαῖς;

— Ὅχι, πάτερ μου.

— Ἀγαθὴ τύχη!

— Ἡ ὑποκόμησσα δὲ Μονβιρόν εἶναι κατὰ

τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ εὐτυχεστέρα πάσης ἄλλης ὑποκομίσσης.

Ὁ Λαμβέρτος ἐπανάλαβεν:

— Ὁ θεὸς μου θὰ ἀγοράσῃ τὸ Βλανκμενίλ, ὄχι δι' ἑαυτὸν, ἀλλὰ δι' ἡμᾶς, δι' ἡμᾶς μόνον, τοὺς ὁποίους θέλει νὰ ἔχῃ πλησίον του. Ἡ Τερψιθέα καὶ τὸ Βλανκμενίλ θὰ ἀποτελέσωσι μίαν ἰδιοκτησίαν, καθὼς καὶ ἡμεῖς μετ' ἐκείνου θὰ ἀποτελέσωμεν μίαν οἰκογένειαν. Λοιπὸν θὰ ἀγοράσῃ τὸ Βλανκμενίλ, ἐνθα δυνάμεθα, χωρὶς νὰ ἐλαττώσωμεν τὴν χαρίεσσαν ὄψιν τοῦ μεγάρου τούτου, νὰ μεταφέρωμεν τὸ ἐργαστάσιον τῆς πορσελάνης καὶ νὰ ἐγκατασταθῶμεν ἐκεῖ.

Ἡ Κ. Λαμβέρτου εἶπεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς.

— "Ω! ὄχι. . . πολλὰ ἀναμνήσεις. . . ποτὲ!

— Οὕτως, ἐντὸς τριῶν μηνῶν, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαμβέρτος, θὰ κατοικῶμεν εἰς τὸ μέγαρον, καὶ τὸ προσεχὲς θέρος θὰ γευματίζωμεν ὑπὸ τὰς ὠραίς σκιαδὰς τοῦ Βλανκμενίλ. Τί λέγεις καὶ σὺ, Ἀδελαῖς μου;

— Λέγω ὅτι ὁ θεὸς μας εἶναι ὁ θεὸς τῶν θεῶν! Ἀλλὰ πῶς θὰ τῷ πληρώσωμεν τὴν τόσῃ ἀγάπῃ του; πῶς θὰ τῷ δείξωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν διὰ τὰς τόσας περιποιήσεις του;

— Ἐγὼ γνωρίζω τὸ πῶς, κόρη μου!

— Ὑμεῖς;

— Καὶ ὁ Γεράρδος, ἐπίσης, τὸ γνωρίζει καλῶς.

— Ἐγὼ; ἀλλὰ. . .

Ὁ Γεράρδος καὶ ἡ Ἀδελαῖς ἠτένισαν ἀλλήλους.

— Δὲν τὸ ἐννοεῖτε! ἔπρεπε νὰ τὸ μαντεύσητε· καθιστῶντες αὐτὸν, εἰσέτι ἅπαξ, θεῖον.

— Τοῦτο καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ! ἐφώνησεν ἀφελῶς ἡ Ἀδελαῖς.

— Καὶ ἐγὼ ὁμοίως, προσέθετο ὁ Γεράρδος· ἐὰν τοῦτο μόνον ἀρκῇ!

— Τὸ Βλανκμενίλ εἶναι λοιπὸν ἰδικόν μας! ἰδικόν μας!

— Ναί, Ἀδελαῖς, ἰδικόν μας, ἀνήκει εἰς ἡμᾶς τοὺς τέσσαρας.

— Εἰς ἡμᾶς τοὺς τέσσαρας! Ἀλλὰ, τοῦτο σκέπτομαι. . . καὶ ὁ Κ. δὲ Γρανβάλ;

— Τέκνον μου, δὲν θὰ τὸν ἀγοράσωμεν βεβαίως ὁμοῦ μετὰ τὸ μέγαρον.

— Ὅχι! Δὲν εἴμεθα ἀρκετὰ πλούσιοι ὥστε νὰ δυνηθῶμεν νὰ πληρώσωμεν τὴν ἀξίαν του: χορεύει πόλκα, θαυμάσια.

— Α! κύριε Γεράρδε, ἐμὲ σκώπτετε βεβαίως.

— Ὅχι, δεσποσύνη, σὰς τὸ ὁμνῶ.

— Φιλτάτη μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαμβέρ-

τος θέσας θωπευτικῶς τὴν χεῖρα ἐπ' ἐκείνης τῆς συζύγου του, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τέλους παρετήρησε ρεμβάζουσιν, φαίνεται, τῷ ὄντι, ὅτι οὐδεμίαν χαρὰν αἰσθάνεσθαι διὰ τὴν ἀπόκτησιν ταύτην ἦτις πληροὶ εὐθυμίας τὴν κόρην σου καὶ ἡμᾶς ἅπαντας.

— Συγγνώμην, φίλε μου, συγγνώμην! Ἀλλὰ κατοικία τοσοῦτον πολυτελὲς μοὶ προξενεῖ τινα φόβον, τὸ ὁμολογῶ.

— Φόβον; τί ἐννοεῖς;

— Δισταγμὸν τινι, ἵνα ἀκριβέστερον εἴπω.

— Φόβον... δισταγμὸν... ἀλλὰ, μόλις πρὸ ὀλίγου ἐκράγασες ὅτι εἶναι κτῆμα σπάνιον, θαυμάσιον! ὅτι ἐπεθύμεις νὰ διέλθης τὴν ζωὴν σου ἐντὸς αὐτοῦ.

— Ναί... βεβαίως...

— Ἐ! λοιπόν;...

— Ἐσκέφθην: ὅτι, εἰς πόσα βάρη, εἰς πόσας ἐκτάκτους δαπάνας δὲν ὑποχρεοῖ τὸν ιδιοκτήτην ἡ κατοχὴ τόσοῦ ἐνυχώρου κτήματος; Πρέπει συνεχῶς νὰ προσκαλῇ, νὰ ὑποδέχεται...

— Ἀλλὰ σὺ δὲν ἀποστρέφεται παντάπασιν τὰς ἐπισκέψεις, φιλτάτη μου.

— Ὑποχρεοῦται νὰ δίδῃ ἐορτάς, χοροὺς, ἐσπερίδας...

— Ἀλλ' ὑμεῖς λατρεύετε, μήτηρ, τὰς ἐορτάς, τοὺς χοροὺς, τὰς ἐσπερίδας.

— Ἀδελαῖς!... Ἀδελαῖς!

— Ὅταν τις κατέχῃ τοσοῦτον πολυτελὲς μέγαρον, τίθεται εἰς ἱστὴν μοῖραν μὲ τοὺς ἀρχοντας τοῦ τόπου, ἐξηκολούθησεν ἡ Κ. Λαμβέρτου.

— Ἀλλὰ σὺ ὑπεστήριζες, φιλτάτη μου, νὰ γείνωμεν καὶ πάλιν, ἐγὼ μὲν κόμης, ὁ δὲ Γεράρδος, μαρκήσιος... Ὅθεν ἀπαιτεῖται καὶ ἀρχοντικὸν μέγαρον διὰ τὰς ἀρχοντίας μας. Ἐλα δά! θὰ ἐνδώσης, τέλος, εὐχαρίστως εἰς τὴν θέλησίν μας. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἀκούω τὸν κώδωνα τῆς ταχυδρομικῆς ἀμάξης τῶν ἀδελφῶν Ζολυβέρδ... προσοχή!

Γενικὴ ἐπεκράτησε σιωπὴ.

— Ναί, πάτερ μου, καὶ ἐγὼ τὸν ἀκούω ἤδη!

Ἡ Κ. Λαμβέρτου εἶπεν:

— ὦ! εἶναι ἀκόμη μακρὰν τὰ χεῖλη ὁμῶς τῆς καρδίας της ἐπιθύρουν: «Δὲν θὰ φθάσῃ λοιπὸν ποτέ! δὲν θὰ φθάσῃ λοιπὸν, ὅπως δώσῃ πέρας εἰς τὴν τιμωρίαν μου καὶ θέσῃ ἀρχὴν εἰς τὴν μόνην εὐδαιμονίαν ἣν ἔχω ἐπὶ τῆς γῆς;»

Ὁ Λαμβέρτος, ἐγερθεὶς, εἶπε πρὸς τὴν σύζυγόν του:

— Ὅχι! δὲν εἶναι πολὺ μακρὰν. Καλοὶ μου

φίλοι, πλησιάζει ἡ στιγμή καθ' ἣν θὰ σὰς ἀφήσω πλησιάζει. Νομίζω, ὅτι καὶ ὑμεῖς θὰ πράξετε καλῶς νὰ ἀποσυρθῆτε, ὁ ἀὴρ εἶναι πολὺ ψυχρὸς τὴν ἐσπέραν ταύτην· ναί...

— Ὅχι, πάτερ μου, ἐξ ἐνχυντίας, εἶναι γλυκύς. Ἡ ἐσπέρα αὕτη εἶναι ἡ θελκτικωτέρα ἐσπέρα τοῦ ἐφετεινοῦ φθινοπώρου.

— Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀὴρ εἶναι τόσον γλυκύς, κόρη μου, ἀντὶ νὰ ἀποσυρθῆς, ὡς σὲ συμβουλεύω, στοιχηματίζω ὅτι προτιμᾷς νὰ περιπατήσῃς μετὰ τοῦ Γεράρδου εἰς τὴν μεγάλην δεινδροστοιχίαν τῶν φιλυρῶν.

— Μάλιστα...

— Βλέπετε...

— Καθ' ὅσον τοῦλάχιστον ὁ Κ. Γεράρδος δὲν φοβεῖται τὸν ἐσπερινὸν ἀέρα.

— Τὸν φοβοῦμαι καθ' ὑπερβολὴν, δεσποσύνη, ἔνεκα τῆς ὀρθολογίας μου, ἔνεκα τῆς ἰσχυάδος μου, τοῦ κατάρρου μου, καὶ τῶν ὀξέων ρευματισμῶν μου.

— Σιωπὴ! μελλόνυμφον, σιωπὴ! Ὅταν νυμφευθῆτε, θὰ ἔχητε ὅσον θέλετε καιρὸν, διὰ τὰς ἐριδὰς σας καὶ τὰ πείσματα. Σιγᾶτε! Σὰς ἐπιτρέπομεν μέχρι τῆς δεκάτης ὥρας τὴν μεγάλην τῶν φιλυρῶν δεινδροστοιχίαν. Δὲν ἔχει οὕτως, Ἰουλίαν;

— Ὅτι πράττεται εἶναι καλόν, φίλε μου. Θὰ ἦμαι μόνη! μόνη! ἐσκέφθη ἀκολουθῶς ἡ Κ. Λαμβέρτου.

— Τὴν φορὰν ταύτην οἱ κώδωνες τῆς ἀμάξης τῶν κυρίων Ζολυβέρδ δὲν εἶναι μακράν. Τοὺς ἔχω εἰς τὰ ὦτά μου.

— Μίαν εἰσέτι στιγμήν, πάτερ μου, μίαν εἰσέτι στιγμήν.

Ἐὰν ἡ νύξ δὲν ἐπεκράτῃ ἤδη ἐξ ὀλοκλήρου, ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ τὰ χεῖλη τῆς Κ. Λαμβέρτου ψιθυρίζοντα λέξεις πλήρεις ἀνυπομονησίας καὶ ταραχῆς τὰς ἐξῆς: «Ἄ! ἂν ὁ Λαμβέρτος δὲν ἔρθανε τὴν ἀμάξαν!» Ἐν τοσοῦτῳ κατισχύσασα ἐχυτῆς, εἶπεν ὑψηλοφώνως:

— Ἡ Ἀδελαῖς ἔχει δίκαιον, μείνετε ἀκόμη μίαν στιγμήν.

Ἀλλ' ὁ Λαμβέρτος, φορέσας τὸ ἐπανοφώριον του, τὸν ὁδοιπορικόν του πῖλον καὶ τὰς χειρίδας του, ἀπεκρίθη:

— Ἀδύνατον! μόλις ἔχω τὸν καιρὸν νὰ σὰς ἀσπασθῶ. Χαῖρε, σύζυγέ μου!

— Ἐπίστρεψον ὅσον δύνασαι τάχιον! καὶ ὁμῶς ἡ Ἰουλίαν χαμηλοφώνως ἔλεγε: «Ἄς ἀναχωρήσῃ λοιπὸν! ἄς ἀναχωρήσῃ!»

— Έδωκα πλέον τὴν ὑπογραφὴν μου, προσφιλῆς μου Ἰουλίᾳ· ὀφείλω νὰ ἐπιστρέψω ἐντὸς τεσσάρων ἡμερῶν. Χαῖρε, Ἀδελαῖς! χαῖρε, κόρη μου!

— Ὑγειαίνετε, ἀγαθὲ μου πάτερ! Τέσσαρας ἡμέρας μόνον, ἐννοεῖτε; ὄχι περισσότεραν· τέσσαρας ἡμέρας. Δὲν ἔχω πλέον τὸ γραμματίόν σας, ἀλλ' ἔχω τὸν λόγον σας.

Ὁ Γεράρδος ἔσφιξεν ἀπὸ καρδίας τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του.

— Καλὴν ἐντάμωσιν! Γεράρδε!

— Καλὴν ἐντάμωσιν! καὶ ἀναχωρεῖς οὕτω; προσέθετο ὁ Γεράρδος κρατήσας τὸν φίλον του ἐξ ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν· νέα ἀναβολὴ ἤτις συνετάραξε τὴν κυρίαν Λαμβέρτου.

— Τί τρέχει, λοιπόν; . .

— Καὶ ἐλησμόνησαι. . .

— Ἐλησμόνησαι. . . Τί ἐλησμόνησαι;

— ὦ! δὲν θὰ ἀναχωρήσῃ, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ἡ Κ. Λαμβέρτου, δὲν θὰ ἀναχωρήσῃ ὦ! καὶ ὁ Γεράρδος ὅστις τὸν κρατεῖ! . .

Ὁ Γεράρδος ἔθεσεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Λαμβέρτου τὰ πιστόλια ἅτινα ὀλίγον πρὸ τοῦ γεύματος εἶχε κομίσει ὁ θαλαμηπόλος.

— Ἀφρων! οὕτω νὰ ἀναχωρήσῃς! . .

— Ἐστω λοιπόν, Γεράρδε, ἀφοῦ τόσον ἐπιμένεις.

Καὶ ὁ Λαμβέρτος ἔθεσεν ἀφελῶς τὰ πιστόλια εἰς τὸ θυλάκιόν του.

— Φοβεῖσαι πάντοτε. . . πάντοτε τὸν κόρακά σου, δὲν ἔχει οὕτω;

— Πάντοτε τὸν κόρακά μου.

— Χαίρετε, λοιπόν, καὶ πάλιν· καλὴν ἐντάμωσιν!

— Εἰς τὴν πίστιν μου! εἶπεν ὁ Γεράρδος, ἐὰν θέλῃς, σὲ συνοδεύομεν, ἡ Ἀδελαῖς καὶ ἐγὼ, μέχρι τοῦ δρυφράκτου.

— Μάλιστα, μάλιστα! κύριε Γεράρδε.

— Εὐγε! ἔλθετε, ἐρωτευμένοι μου, ἔλθετε!

Καὶ ὁ Λαμβέρτος λαβὼν ὑπὸ τὸν ἕνα βραχίονα τὴν Ἀδελαῖδα καὶ ὑπὸ τὸν ἕτερον τὸν Γεράρδον, ἀπεμακρύνθη φειδῶς μετ' ἐκείνων τοῦ περιφράγματος τῶν λειρῶν, λέγων εἰς τὴν σύζυγόν του: «Ἰουλίᾳ, μὴ ζηλοτυπῇς διὰ τὴν εὐδαιμονίαν μου! Δὲν θὰ τοὺς ἴδω ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας. Ἐμπρὸς, ἔλθετε, ἐρωτευμένοι μου, ἔλθετε!»

— Ἰδοὺ ἐγὼ μόνη, τέλος πάντων! ἐφώνησεν ἡ Κ. Λαμβέρτου μεθ' ὑπερβαλλούσης ψυχικῆς διαχύσεως, ὅτε καὶ αἱ τρεῖς ἀνεχώρησαν.

Ἰδοὺ ἐγὼ μόνη! Ἐνόμισα ὅτι τὸ γεῦμα οὐδέποτε θὰ ἐτελείωνεν, ὅτι ἡ Ἀμαζα οὐδέποτε θὰ διέβαινεν ἐνόμισα, ὅτι ὁ Λαμβέρτος οὐδόλως θ' ἀνεχώρει, ὅτι ἡ Ἀδελαῖς καὶ ὁ Γεράρδος δὲν θὰ μὲ ἀφίνον δι' ὅλης τῆς ἐσπέρας. Ὅχι! δὲν ἔζησα κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ὥρας, προσέθετο στηριχθεῖσα ἐπὶ τινος δένδρου ὅπως μὴ πέσῃ—τόσον αἱ διάφοροι συγκινήσεις ἃς ἀλληλοδιαδόχως ὑπέστη τὴν εἶχον καταβάλλει—καὶ ὅπως φέρῃ τὸ βλέμμα ὅσον οἶοντε μακρὰν, ἵνα βεβαιωθῇ ἂν οἱ ἀναχωρήσαντες ἀπεμακρύνοντο. Εἰς τὸ φῶς τοῦ ἐπὶ τινος πλησιοχώρου πασσάλου προσηρτημένου φανοῦ, παρατήρησεν ἀπλήστως τὴν ὥραν εἰς τὸ ὡρολόγιόν της. Πλησιάζει ἡ ὀγδόη καὶ ἡμίσεια, ἐφύρισε: κατὰ τὴν ὀγδόην καὶ ἡμίσειαν, θὰ ἔλθῃ! Μετ' ὀλίγα εἰσέτι λεπτὰ θὰ μὲ περιμένῃ εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου. Μετ' ὀλίγα λεπτὰ θὰ ἦμαι πλησίον του. Ἀ! οὐδέποτε τὸν ἐπεθύμησα τόσον! ἔχω ἀνάγκην νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ, νὰ μὲ ἐνθαρρύνῃ διὰ τῆς νεαρᾶς καὶ πειστικῆς φωνῆς του, νὰ μοὶ εἴπῃ ὅτι ὅλαι ἐκεῖναι αἱ φῆμαι αἱ ὑπὸ τοῦ Γεράρδου ἐπαναληφθεῖσαι, εἰσὶν ἀνυπόστατοι, μεγαλοπαιημένοι, ψευδεῖς. Ἐκεῖνος, βυθισμένος εἰς ὑπέρογκαν χρέη· ἐκεῖνος, θυμὰ τοῦ χαρτοπαιγνίου· ἐκεῖνος, ἠναγκασμένος νὰ πωλήσῃ τὸ τοῦ Βλανκμενίλ μεγαρόν του! Ὥ! ἀφῆσθαι λοιπόν τὸ Βλανκμενίλ! θὰ ἀπομακρυνθῇ, θὰ ἀναχωρήσῃ καὶ ἐγὼ; . . ἐγὼ, θὰ τὸν ἀκολουθήσω. Τάλαινα! ὁποῖον μέλλον! ὦ! Ἡ εἰς τὰ πάθη βεδυθισμένη ζωὴ εἶναι φθαρτοποιὸς, φρικώδης. Πόσον ὑπέφερα κατὰ τὸ σημερινὸν γεῦμα! Ἐκλονίζομαι, ὠχρίων· ἡ ταραχὴ μου μὲ καθίστα ἡλίθιον. Ὁ νοῦς μου ἐκλονίζειτο. Ἡ κεφαλὴ μου καίει εἰσέτι ὦ! διατὶ ὁ ἔρως οὗτος, ὁ τελευταῖος οὗτος ἔρως νὰ κυριεύσῃ τὴν καρδίαν μου; Ὥ! μὲ φονεύσῃ, τὰ αἰσθάνομαι· νὰ παραιτηθῶ, εἶναι πολὺ ἀργά· ὥς μὲ φονεύσῃ!»

Εἰς τοιαύτην ψυχικὴν ἐξέψιν καὶ ἀδύνην, ἡ Κ. Λαμβέρτου περιέμενε, πιέζουσα τὸ ὡρολόγιον ἐντὸς τῆς χειρὸς της, τὸ λεπτόν, ὅπερ τὴν ἀπεχώριζε τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἔμελλε νὰ παραυθῇ διὰ τῆς μικρᾶς θύρας τοῦ δάσους εἰς συνάντησιν τοῦ Κ. δὲ Γρανβάλ. Ἡ φύσις, τοιοῦτον τραχεῖα κατ' ἐκείνην τὴν ἐπαχὴν τοῦ ἔτους, ἐφαίνετο ὅτι εὐρίσκειν εὐχαρίστησιν συσχετιζομένη, διὰ τινῶν ἀρμονιῶν της, μὲ τὰς βατάνους τῆς τεταραγμένης καὶ πυρεσσοῦσης ταύτης ψυχῆς. Ἦτο τὸ τέλος τοῦ φθινοπώρου καὶ ἡ τελευταία τῆς ἡμέρας κλίσις. Βί καὶ οἱ εὐρύχωροι ἀμπελῶνες δὲν ἔφερον πλέον εἰμὴ μόνον τὰ φύλα

λα των, πολλά ὅμως δένδρα ἐβάσταζον εἰσέτι τοὺς καρπούς των. Κυκλωτερεῖς ζῶναι πυρῶν ἕκαιον πέραν τῶν ἀμπελώνων καὶ τῶν δένδροφυτειῶν τούτων, τῶν ὁποίων αἱ ἡδύπνοι ἀναθυμιάσεις ἠρωμάτιζον τὴν ἀτμοσφαῖραν, περιέβαλλον τὸν ὀρίζοντα καὶ ἐκήρυττον τὰ τελευταῖα τῆς ἡμέρας ἔχνη, τὴν τελευταίαν ὥραν τῆς μεγαλοπρεποῦς τοῦ ἡλίου πτώσεως. Ἡ ὥρα τοῦ ἔτους καὶ ἡ ἡμέρα ἐρευγον ὁμοῦ ὑπὸ τὰ μελαγχολικά καὶ παθητικά βλέμματα ἐκείνης, ἥτις ἂν καὶ δὲ ἐπεθύμει νὰ ἀναμιχθῇ εἰς τοὺς διττοὺς τούτους ἀποχαιρετισμοὺς, συνεμερίζετο ὅμως τὴν μεγαλοπρεπῆ αὐτῶν μελαγχολίαν. Ἀντέτασσε τὴν δύναμιν τῆς βουλήσεως καὶ τῆς νοημοσύνης εἰς τὴν ἀγωνίαν ἐκείνην εἰς ἣν τὰ πάντα ὑπόκεινται, καὶ φύσις, καὶ νεότης, καὶ θέλητρον, καὶ ὠραιότης. Τὰ λαμπρὰ μόνον ἀντικείμενα ὅσα πρὸ τῶν ὀρθαλμῶν τῆς εἶχε, καὶ τὰ δένδρα ἅτινα ποτε ἤνθισαν, καὶ αἱ ἀμπελοαἵτινες ἔσχον ὁμοίως τὸν ἀπριλίον των, καὶ τὰ πυκνὰ δάση ἅτινα ἄλλοτε ἔθαλλον, καὶ ἡ ἡμέρα ἥτις πρὸ μικροῦ ἦτο τόσῳ νέᾳ, τόσῳ διαυγῆς καὶ τόσῳ φωτεινῇ, ταῦτα μόνον ὑπεχώρουν, ἐνδίδοντα εἰς τὴν καταστροφὴν, τὴν ἀπόχρωσιν, τὴν ἀμάρωσιν, τὴν ἐξουθένωσιν, ἄνευ τῆς παραμικρᾶς μεμψιμοιρίας, διὰ τοῦ κοινοῦ νόμου τῆς ἐκμηδενίσεως, τοῦ γενικοῦ τούτου θανάτου: τὸ φθινόπωρον ἐπιπτε ἄνευ πικραπύρου, ἡ ἡμέρα ἔθνησκα μετὰ καρτερίας, μόνη ἡ καρδία τῆς γυναικὸς ἐπανεστάτει, ἀνθίστατο καὶ ἠσθάνετο, ὡς ὁ Πισχάλ εἶπε, τὴν ὑπεροχὴν αὐτῆς, αἰσθανομένη τὸ κατασυντρίβον αὐτὴν ὕδρος, ἐνῶ τὸ ὕδρος οὐδὲν αἰσθάνεται ὅτε καταπιέζει ταύτην.

— ὦ! διατὶ ἡμεῖς αἱ γυναῖκες, ἐφώνησεν ἡ Κ. Λαμβέρτου ἐν τῷ μέσῳ τῆς τοπογραφίας ἐκείνης, ἥτις εἰσέδυσεν εἰς τὰ σκότη καὶ ἐβύθιζετο εἰς τὴν πληρουμένην σκιῶν γῆν, διατὶ ἡμεῖς αἱ γυναῖκες δὲν ἔχομεν εἰμὴ μίαν καὶ μόνην ιδέαν εἰς τὴν κεφαλὴν, ἐν καὶ μόνον αἰσθημα ὑπερζωογονεῖ καὶ ἀνυψοῖ ἡμᾶς; Νὰ ἀγαπῶμεν, αἰωνίως νὰ ἀγαπῶμεν! Διατὶ νὰ μὴ ἔχωμεν ὡς οἱ ἄνδρες, τὴν ἐργασίαν, τὰς στερήσεις τοῦ βίου· πλείστους ὅσους περισπασμοὺς οἷτινες ἤθελον μᾶς ἀποτρέπει τῆς ἀβύσσου τῆς ἀλεθρίας ἡμῶν φαντασίας; — ὦ! Θεέ μου! ἐν ἐλλείψει τῶν ἀπηγορευμένων τούτων εἰς ἡμᾶς ἀσχολιών, σῶσον με, σῶσον με, διὰ τῆς δυστυχίας· καὶ θὰ σοὶ εὐχαριστῶ. Ναί· μισῶ, μισῶ καὶ ἀποστρέφομαι ἐμαυτὴν, ἀλλὰ τὸν ἀγαπῶ, τὸν ἀγαπῶ μεθ' ὅλως νεανικῆς πικραφροῆς, μεθ' ὅλης τῆς ἀ-

πελπισίας· καρδίας καλῶς ἐννοούσης, ὅτι μετὰ τὴν φλόγα καὶ τὸ φῶς θὰ ἐπέλθῃ τὸ σκότος μόνον καὶ ἡ τέρρα. Τὸν ἀγαπῶ, διότι αἰσθάνομαι ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ ἀγαπήσω πλέον, καὶ τὸ νὰ μὴ ἀγαπήσῃ τις πλέον, εἶναι φρικτόν· εἶναι ὁ θάνατος. Καὶ ἂν μόνον ἦτο ὁ θάνατος!... εἶναι ἡ ἐγκατάλειψις, εἶναι ἡ ἐρημία, εἶναι τὸ γῆρας. Τὸ γῆρας! Α! μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ τὸ φάντασμα τοῦτο! μὲ φοβίζει, μοὶ προξενεῖ φρίκη».

Ἡ Κ. Λαμβέρτου ἐκρυψε πρὸς στιγμὴν τὸ πρόσωπον μετὰ τῶν χειρῶν· ἔκλαιε, κατεπνίγετο ὑπὸ τῶν λυγμῶν. Ὡς νὰ εἶχεν ἡ ἀπελπισία αὕτη τὴν δύναμιν προσευχῆς, προσευχῆς εἰτακουσθείσης, ἡ σελήνη ἀνέτειλεν αἴφνης ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος καὶ ὁ κώδων ἀπεχούσης τινος ἐκκλητίας ἐσήμανε τὴν ἐσπερινὴν ἀκολουθίαν. Ἡ ἐπιρροή τοῦ ἀργυροῦ τῆς σελήνης φωτὸς καὶ τοῦ θρησκευτικοῦ τοῦ κώδωνος ἤχου ἀπέσπασε τὰ δάκρυα ἐκ τῶν ὀρθαλμῶν τῆς Κ. Λαμβέρτου. Ἐκάθησεν ἐπὶ τινος στρώματος χλόης, ἔκλινε τὴν ὑπὸ μελαγχολίας καὶ ἔρωτος πάσχουσαν κεφαλὴν ἐπὶ σωρείας ἀνθέων, δίκην κανίστρου περιβαλλούσης τὴν χλόην, καὶ ἔκλαυσε. Πόσαι ἀναμνήσεις, πόσαι σκέψεις, πόσα πάθη, πόσοι ἔλεγχοι, πόσοι φόβοι κατεπραῦθουνσαν ὑπὸ τῆς θρηνώδους ταύτης τοῦ κώδωνος φωνῆς καὶ τοῦ ἐξ οὐρανοῦ κατερχομένου εἰρηνικοῦ φωτός! Ἡ ταραχή τῆς, καίτοι οὐχ ἥττον βαθεῖα ἢ τὸ πρότερον, ἐγένετο ὅμως ἥττον πικρά. Διανύσασα τὸ τελευταῖον τῆς προσδοκίας τῆς λεπτὸν ἐν τῇ ψυχικῇ ταύτῃ διχύσει, καὶ μετὰ μείζονος ταχύτητος ἢ ὅσῃν τὸ φῶς τοῦ ἀστέρος τῆς νυκτὸς ἀπῆτει ὅπως φθάσῃ εἰς τοὺς δακρυβρέκτους ὀφθαλμούς τῆς, διατρέξασα περίοδον συλλογισμῶν, ὅτε μὲν ἀνατρεπομένων ὑπὸ τοῦ πάθους, ὅτε δὲ ἀνεγειρομένων ὑπὸ τῶν δυνάμεων τῆς συνειδήσεως, ἠγέρθη ἐπὶ τέλους κραυγάζουσα, διότι οὐδεὶς εὗρίσκετο πλησίον δυνάμενος νὰ τὴν ἀκούσῃ: «Ὁχι! Ὁχι! θὰ μὲ ἀγαπᾷ πάντοτε, θὰ μοὶ τὸ λέγει ἀκαταπαύστως, ὡς καὶ ἐντὸς ὀλίγου θέλει μοὶ τὸ εἶπει, θλίβων τὴν καρδίαν μου ἐπὶ τῆς καρδίας μου· καὶ ὁ ἀνεξάντλητος οὗτος ἔρως θὰ ἦναι ἡ χαρά μου, ἡ εὐδαιμονία μου, ἡ αἰωνία νεότης μου! Ἰδοὺ ἡ ὥρα· ἄς σπευσωμεν! Ἦθελον σήμερον νὰ ἀργοπορήσω ὀλίγον ἵνα καταστῶ μᾶλλον ἐπιθυμητὴ· ἤθελον νὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ περιμένῃ τοῦλάχιστον ἐπὶ πέντε λεπτά· ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον! τρέχωμεν».

Ἦτοιμάζετο νὰ ἀπομακρυνθῇ ὅπως διευθυ-

θῆ εἰς τὴν μικρὰν τοῦ δάσους θύραν, ἐνθα ὤφειλε νὰ περιμένῃ αὐτὴν ὁ Κ. δὲ Γρανβῆλ, ὅτε ἤκουσε συγκεχυμένον θόρυβον ἐντὸς πυκνῆς τινος θαμνοφυτείας κεκμένης εἰς τὸ ἄκρον ἐνὸς τῶν εἰς τὸ περίφραγμα τῶν λειρίων ἀγόντων δρομίσκων. Ἔστη, παρετήρησε, ἤκροάσθη.

Ἀνθρωπὸς τις ἐξῆλθε τῶν θάμνων.

— Ἀνθρωπος! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Κ. Λαμβέρτου, πτοηθεῖσα.

Ὁ ἀγνώστος ἐβάδισε πρὸς αὐτὴν μετὰ προφυλάξεως.

— Εἰσθε ὑμεῖς, κύριε Γεράρδε;

— Ἐγὼ εἶμαι, κυρία, ἀπεκρίθη ἀσθενῶς φωνή τις ἣτις δὲν ἦτο τοῦ Γεράρδου.

— Ὑμεῖς. . .

— Ὁ ὑπὸν ὑπὸν τοῦ Κ. ὑποκόμης, κυρία.

— Ὁ ὑπὸν ὑπὸν τοῦ. . . τί σημαίνει τοῦτο;

— Ὁ Κ. δὲ Γρανβῆλ με ἐπιφύρτισε, κυρία, νὰ σὰς ἐγγχειρίσω, ἀντὶ πάσης θυσίας, τὴν ἐπιστολὴν ταύτην.

— Ἐπιστολή. . . δότε, δότε!

— Ὁ ὑπὸν ὑπὸν ἔφυγε.

Ἡ Κ. Λαμβέρτου ἀπεσφράγιζεν ἐσπευμένως τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ὑποκόμης. Ἐτρεψε.

— Ἐπιστολήν, ἐν ᾗ τὸν περιμένω, ἐπιστολήν! . . . τί σημαίνει! . . . Ἀναγνώσωμεν, ἴδωμεν!

Ἐπλησίασεν εἰς τὸν φανόν, καὶ ὅλως ταρασσομένη, ἀνέγνω!

Δ'.

Ἀξιολάτρευτε γίλη μου.

« Μὲ εἰδοποιήσατε τὴν πρωΐαν ὅτι τὴν ἐσπέραν ταύτην θὰ ἀναχωρήσῃ, διαφονταίνεθλῶ. . . καὶ ὅτι θὰ μὲ περιμένητε εἰς τὴν μικρὰν θύραν τοῦ δάσους. Ὅχι! οὐδέποτε ἄλλοτε τοσοῦτον σφοδρῶς καὶ ἐξ ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς μου ἐπόθησα τὴν ἐρωτικὴν ταύτην ὥραν. Ἀλλὰ σκληρὰ εἰμαρμένη μὲ ἐμποδίζει νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς σπανίας ταύτης εὐδαιμονίας».

— Εἶχον τοιοῦτον τι προαίτημα, εἶπεν ἡ Κ. Λαμβέρτου, ἣτις ἐξηκολούθητε.

« Ὑπόθεσις λίαν κατεπείγουσα, λίαν σοβαρὰ, ὑπόθεσις ἀφ' ἧς ἡ ζωὴ μου κρέμαται, μὲ προσκαλεῖ εἰς Παρίσιον».

— Ἀφ' ἧς κρέμαται ἡ ζωὴ του; . .

« Ἀναχωρῶ, τρέχω τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς Παρίσιον, παρὰ τῷ τραπέζιτι μου, διὰ νὰ μάθω ἐὰν δύναται νὰ θέσῃ ὑπὸ τὴν διάθεσίν

μου ποσότητα εἴκοσι τεσσάρων χιλιάδων φραγκῶν».

— Θὰ ἐπαιζῇ καὶ ἔχασῃ! Εἴκοσι τέσσαρας χιλιάδας φραγκῶν!

Ἡ Κ. Λαμβέρτου ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν.

« Θὰ ἐπιστρέψω αὐρὸν τὴν πρωΐαν, κατὰ τὴν ὁγδόην ὥραν ἀκριβῶς· εὐθύς δὲ θέλω σὰς στείλει τὸν ὑπὸν ὑπὸν μου, ὅπως σὰς εἰδοποιήσῃ ὅτι ἔτυχον τοῦ ποθουμένου, ἂν ἐπιτύχω. Θὰ ἔλθῃ εἰς Φρομονβίλλην τὴν ἐννάτην ἀκριβῶς, καὶ θὰ κρούσῃ ὅλαις δυνάμεσι κωδωνίσκον τινα παρὰ τὰς κιγκλίδας. Ἔσο προσεκτικὴ.

— Θὰ εἶμαι, βεβαίως!

« Καὶ τοῦτο πράξας, θὰ φύγῃ παρευθύς. Τὸ σύνθημα δὲ τοῦτο θὰ σοὶ ᾔναι ὡς πληροφορία ὅτι τὰ πάντα βρίσκουσι καλῶς».

Ἡ Κ. Λαμβέρτου μόλις ἐπεραίου τὴν φράσιν ταύτην, ἐνῶ ὁ συζυγὸς τῆς ἐπροχώρει ἡρέμα πρὸς αὐτὴν, ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν, διότι ἰδὼν αὐτὴν ἀναγινώσκουσαν ἐσκέρθη νὰ τὴν ἐκπλήξῃ αἰφνιδίως διὰ τῆς ἀπροσδοκίτου εἰς Φρομονβίλλην ἐπιστροφῆς του. « Πόσον θὰ ἐκπλαγῇ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ἐξακολουθῶν νὰ πλησιάζῃ μετὰ προφυλάξεως καὶ μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη, ποίαν φωνὴν ἐκπλήξεως θὰ ἀφήσῃ! Ἦτο ἀδύνατον, ἔλεγε, προχωρῶν πάντοτε, νὰ ἐκλέξῃ καλλιτέραν θέσιν ὅπως ἐπιτύχῃ τὸ σχέδιόν μου. Τὸ περιβάλλον τὴν κεφαλὴν αὐτῆς φῶς τὴν ἐμποδίζει νὰ μὲ ἴδῃ· ἐμὲ, ὅστις βρῶ εἰς τὸ σκότος, ἐμὲ, ὅστις μετὰ τινα λεπτὰ θὰ τῇ εἶπω: « ἰδοὺ ἐγώ!»

Ὁ Λαμβέρτος μόλις τρία βήματα ἀπέχετο τῆς συζύγου του ἣτις, ἐξακολουθοῦσα νὰ ἀναγινώσκει, εἶχε φθάσῃ εἰς τὴν ἐπομένην φράσιν τῆς ἐπιστολῆς ἣν ἐκράτει ὅλως ἀνεπτυγμένην, ἀπέναντι τῆς λάμπρας τοῦ φανοῦ. « Τὸ σύνθημα τοῦτο θὰ σημαίνει ἐπίσης, ὅτι κατὰ τὴν ἐσπέραν θέλω σὲ ἴδῃ εἰς τὸ αὐτὸ μέρος καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, τὴν διὰ σήμερον ὠρισθεῖσαν. Ἀλλὰ πρόσεξον καλῶς εἰς τοῦτο, φιλάτη μου: ἐὰν τὴν ἐννάτην ὥραν δὲν ἀκούσῃς τὸν ἦχον τοῦ κωδωνίσκου, σημαίνει ὅτι. . .

Ὁ Λαμβέρτος, τοῦ ὁποίου ἤδη ἡ κεφαλὴ ἔψαυε τὴν τῆς συζύγου του, ἤρπασε ζωηρῶς τὴν ἐπιστολὴν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς.

Ἡ Κ. Λαμβέρτου ἀφῆκε κραυγὴν.

Ἡ ἐλπίς λοιπὸν τοῦ συζύγου τῆς ἐπραγματοποιήθη ἐντελῶς. Δὲν προσεδόκα ὅμως οὗτος κραυγὴν τοσοῦτον ἐμφαίνοντα τρόμον.

— α Ἐγὼ εἶμαι! ὃ ἔσπευσε νὰ εἶπῃ ὁ Λαμβέρτος, κρατῶν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ὑποκόμητος δὲ Γρανδάλ.

— Ναί· ἐγὼ εἶμαι!

— Ἄ! εἰσθε . . . εἰσθε . . . Ἄ! εἰσθε ὑμεῖς.

— Ἐρωτικὴ ἐπιστολὴ, τὴν ὁποῖαν ἡ κυρία ἔλαβε κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου; . . εὖγε!

Τὸ μειδίωμα τοῦ Λαμβέρτου ἦτο πλήρως χάριτος. Πόσον τὸ παιγνίδιον τοῦ ἐπέτυχε!

Κατεπτοημένη καὶ ἀδιακόπως παρατηροῦσα τὴν ἐπιστολὴν ἣν ὁ σύζυγός της ἐκράτει, ἡ Κ. Λαμβέρτου, μειδιῶσα ἐπίσης καὶ αὕτη — ἀλλ' ὁποῖον μειδίωμα! — ἐψέλλισε:

— Ναί . . . σὰς ἐνόμιζον . . . ἐνόμιζον ὅτι ἀνεχώρησατε . . . σὰς ἐνόμιζον πολὺ μακρὰν ἤδη . . . ναί, πολὺ μακρὰν.

Ὁ δὲ Λαμβέρτος διὰ τοῦ ἀφελεστεροῦ τόνου, ἀπήντησε:

— Ἀληθῶς, ἐνόμιζες τοῦτο; . .

— Ναί . . . μήπως; . .

— Ἀνεχώρησα, τῷ ὄντι, ἀλλὰ δὲν ἤμην πολὺ μακρὰν.

Ἡ φαιδρότης τοῦ Λαμβέρτου, τοῦ ὁποῖου ἡ χεὶρ δὲν παρήτει τὴν ἐπιστολὴν, ἐνέπλησε παγετώδους φρίκης τὴν σύζυγόν του· καὶ ἡ φονικὴ αὕτη φαιδρότης οὐδὲ πρὸς στιγμὴν ἄφινε τὸ πρόσωπόν του.

— Καθὼς σοὶ ἔλεγον, ἀνεχώρησα, πραγματικῶς, ἀλλὰ δὲν ἤμην πολὺ μακρὰν. Φαντάσθητι, φιλότατη μου, ὅτι μοὶ συνέβη συμβεβηκός, τι . . .

— Συμβεβηκός; . . Τί μοὶ λέγει; . . οἱ λόγοι σου δὲν εἶναι δι' ἐμὲ ἢ συγκεχυμένος θόρυβος . . . καὶ ὅμως, μοὶ ὁμιλεῖ.

— Συμβεβηκός, ἐκ τῶν ἀστειοτέρων καὶ κωμικωτέρων ἅτινα συνέβησάν ποτε εἰς τὸν κόσμον, φίλη μου.

— Μὲ τρομάζεις.

— Πῶς! σὲ τρομάζω; . .

— Βεβαίως. Μοὶ λέγετε . . .

— Σοὶ λέγω. Συμβεβηκός ἐκ τῶν ἀστειοτέρων . . .

— Ἄ! ναί, πολὺ καλὰ· εἶχον ἐννοήσῃ κακῶς.

— Ἐννόησες ἤδη;

— Ἐντελῶς. Κατ' ἀρχὰς δὲν εἶχον ἐννοήσῃ καλῶς. Σὰς συνέβη ἐν τῶν τραγικωτέρων συμβάντων τοῦ κόσμου.

— Ὅχι δὲ, ὅχι . . . τῶν μᾶλλον ἀστείων . . .

Ἄ! ἀγαπητὴ μου Ἰουλίτ . . .

— Τῶν μᾶλλον ἀστείων . . . τῶν μᾶλλον ἀ-

στείων . . . ναί, τῶν μᾶλλον ἀστείων. Καὶ ἡ ἐπιστολή! ἡ ἐπιστολή ἐκείνη! Ἄ! Θεέ μου! τί θὰ συμβῇ ἐπὶ τέλους;

Ὁ Λαμβέρτος, ἐξακολουθῶν μετὰ τῆς αὐτῆς πραότητος, καὶ τῆς αὐτῆς χαρᾶς, διὰ τὴν ἐπιτυχὴ ἐκπληξιν ἣν προῦξένησεν εἰς τὴν σύζυγόν του, προσέθεσε τρίτον τὴν ἐπιστολὴν μεταξὺ τῶν δακτύλων του.

— Ὁ Γεράρδος, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι τόσῳ καλῶς προεῖδε καὶ προὑπελόγησε πάσα; τὰς περιπετείαις τοῦ ταξιδίου μου, ἐλησμόνησε μίαν . . . ὁ ἀγαθὸς Γεράρδος! . .

— Ἄ! ἐλησμόνησε μίαν . . .

— Ναί, ἀλλὰ μίαν, ἥτις ἀξίζει χιλίας. Θὰ ἴδῃς . . .

— Τί θὰ ἴδῃς; . .

— Πόσον εἶσαι ἀνυπόμονος, φιλότατη μου! Ἐννοῶ ὅμως ὅτι οἱ λόγοι μου κινοῦσι τὴν περιέργειάν σου καθ' ὑπερβολὴν, ἀλλὰ . . .

— Ὅχι! Φοβοῦμαι μὴ σὲ κουράσω . . .

— Πραγματικῶς, ὁ σφοδρὸς τιναγμός ἐν ὑπέστην . . .

— Ἄ! πόσον θελκτικόν!

— Πῶς, θελκτικόν;

Ἡ Κ. Λαμβέρτου εἶπε καθ' ἑαυτὴν προσηλοῦσα τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς ὀλεθρίας ἐκείνης ἐπιστολῆς: « Δὲν γνωρίζω πλέον τί λέγω, ὅχι, δὲν γνωρίζω τί λέγω! . . »

— Ὅχι τόσον θελκτικόν. Ὁ Γεράρδος, λέγω, ἐπανερχόμενος εἰς τὴν διήγησιν τοῦ συμβάντος μου, ἐλησμόνησε τὰς ἀγροτικάς ὁμηγύρεις.

— ὦ! καὶ τότε!

— Ὅχι, δὲν ἐννοεῖς ἀκόμη.

— Ὅχι, δὲν ἐννοῶ, ἔχετε δίκαιον . . .

— Γνωρίζεις τί εἶναι ἀγροτικά ὁμηγύρεις;

— Κάλλιστα.

— Νομίζει τις ὅτι ὁ νοῦς σου πλανᾶται ἀλαχοῦ τὴν στιγμὴν ταύτην!

— Ἀπατάσθε.

— Ἀς προβῶμεν, λοιπόν,

— Ναί, ἄς προβῶμεν . . . Τὴν ζωὴν μου, ἐψιθύρισεν ἡ Κ. Λαμβέρτου, τὴν ζωὴν μου διὰ νὰ λάβῃ ὀπίσω τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην.

— Ἀρῶ γνωρίζεις τί εἶναι αἱ ἀγρονομικαὶ ὁμηγύρεις . . . ὦ! αἱ ἀγρονομικαὶ ὁμηγύρεις!

— Θεέ μου! μοὶ ὁμιλεῖ ἀδιακόπως καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω τί μοὶ λέγει, μὲ ὅσας προσπάθειαι καὶ ἂν καταβάλλω. . . Μή πως παραφρονῶ; ὦ, ναί! παραφρονῶ.

— Προσεκάλεσαν καὶ ἐμὲ κατὰ τὸ ἐνεστῶς

Έτος, εξηκολούθησεν ὁ Λαμβέρτος, ἐάν ἐνθυμη-
ται, ὅπως ἀποτελέσω μέλος τῆς δικαστικῆς ἐπι-
τροπῆς.

— Συνέβη λοιπὸν κἀνὲν κακούργημα εἰς τὸν
δῆμον;

— Πῶς! Κακούργημα;

— Μοὶ λαλεῖς περὶ δικαστηρίων... δὲν μοὶ
ἀνέφερες περὶ δικαστικῆς ἐπιτροπῆς;

— Βεβαίως.

— Λοιπὸν!

— Ὅμιλῳ περὶ δικαστικῆς ἐπιτροπῆς τῶν
ἀγρονομικῶν ὁμηγύρεων. Καὶ τῆς ἐπιτροπῆς
ταύτης ὄφειλον ν' ἀποτελέσω μέλος.

— "Α! ναὶ... Μοὶ ἔρχεται νὰ ἀποθάνω, εἶπεν
ἐν τῇ ἄκρᾳ αὐτῆς ἀπελπισία ἡ Κ. Λαμβέρτου.

— Ἡ δικαστικὴ αὕτη ἐπιτροπὴ ἀπονέμει
βραβεῖα καὶ ἀμοιβὰς εἰς τοὺς γεωργούς, εἰς τοὺς
ποιμένας, εἰς τοὺς κτηνοκόμους, οἵτινες μᾶλλον
διεκρίθησαν καθ' ὅλον τὸ ἔτος. Καὶ λέγεις ὅτι
γνωρίζεις τὰς ἀγρονομικὰς ὁμηγύρεις;

— Ὁ Λαμβέρτος ἐξερράγη εἰς γέλωτα.

— "Α! γνωρίζει τὰς ἀγρονομικὰς ὁμηγύρεις!

— Δὲν εἶπον οὕτω.

— Συγγνώμην ἀπεκρίθη «Κάλλιστα!»

— Ἡμὴν ἀφηρημένη...

— Ὁ Λαμβέρτος ἠτένισε τὴν σύζυγόν του, τὴν
ὁποίαν ἐπανήγαγεν ὑπὸ τὴν λάμπην τοῦ φανοῦ,
τῆς ὁποίας βαθμυδὸν αὕτη εἶχεν ἀπομακρυνθῇ,
φοβουμένη μὴ παρατηρηθῇ ἡ ὠχρότης τῆς.

— Ἀλλὰ, τί ἔχεις;

— Τίποτε, φίλε μου.

— Ἡ ὄψις σου εἶναι...

— "Α! ναὶ... ἐννοῶ... εἶναι... εἶναι τὸ ψύχος.

— Ἴδου λοιπὸν! Δὲν σοὶ εἶπον, πρὶν ἐτι ἀ-
ναχωρήσω, νὰ εἰσέλθῃς; Οὐδέποτε ἀκολουθεῖς
τὰς συμβουλὰς μου.

— Νὰ εἰσέλθῃ... νὰ εἰσέλθῃ τόσο ἐνωρίς,
ἐνῷ ἐπικρατεῖ τοιοῦτος καύσων!

— Τοιοῦτος καύσων!

— Ναὶ... μοὶ φαίνεται...

— "Α! Θεέ μου... ἴδωμεν, φιλτάτη μου,
τώρα μόνις ἔλεγες ὅτι κάμνει ψύχος, καὶ τώρα
ὅτι ἐπικρατεῖ καύσων. Συναρμολόγησον ὀλίγον
τὰς ιδέας σου.

— "Ω! βεβαίως ἀπώλεσα τὸ λογικόν, εἶπε
καθ' ἑαυτὴν ἡ Κ. Λαμβέρτου, τὸ ἀπώλεσα ἐν-
τελῶς. Προσεπάθησεν ἐν τούτοις νὰ συνενώσῃ
ἀπάσας τὰς διανοητικὰς αὐτῆς δυνάμεις ὅπως
ἀποκριθῇ εἰς τὸν συζυγὸν τῆς ὅστις δὲν ἐγκατέ-
λειπε τὴν ἐπιστολήν.

— Αἰσθάνομαι ψύχος καὶ καύσωνα ἐνταυτῷ.

— Τότε πάσχεις παροξυσμόν; Τί σοὶ ἔλεγον;

— Ναὶ, παροξυσμόν.

— Ἀλλ' εἶναι σοβαρὸν...

— Ὁχι, δὲν εἶναι τίποτε.

— Μὲ συγχωρεῖς εἶναι ἀρχὴ πυρετοῦ.

— Ἐξακολούθησατε. Ἐλέγετε περὶ τῶν
συνεδριάσεων...

— Τῶν συνεδριάσεων;...

— Τοῦ δικαστηρίου... τοῦ δικαστηρίου, ἡ-
θελον νὰ εἶπω...

— Τῶν ἀγροτικῶν ὁμηγύρεων.

— Ναὶ, τῶν ἀγροτικῶν ὁμηγύρεων... Ἡ
ἐπιστολὴ αὕτη! ὦ! ἡ ἐπιστολὴ αὕτη... Δὲν
πρέπει νὰ τὴν ἀναγνώσῃ — θὰ ἦτο ὁ ἄμεσος
θάνατός μου! Ἀλλὰ πῶς νὰ μὴ τὴν ἀναγνώσῃ;

— Ὁ Λαμβέρτος ἔλαβε τὴν σύζυγόν του ἀπὸ
τοῦ βραχίονος ὅπως μᾶλλον ἐρελκύσῃ τὴν προ-
σοχὴν αὐτῆς, καὶ ἐξηκολούθησεν οὕτω.

— Λοιπὸν, αἱ ἀγροτικαὶ ὁμηγύρεις, οὔσαι
ἐορτὴ τῶν γεωργῶν, καθὼς πρὸ μικροῦ σοὶ ἔλε-
γον, φιλτάτῃ Ἰουλίᾳ, εἰσὶν ὁμοίως ἐορτὴ τῶν
φυτῶν, τῶν ἀνθέων...

— Ἡ δὲ Κ. Λαμβέρτου ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον
καταβαλλομένη ὑπὸ τῆς σκηνῆς ταύτης, ἣτις
παρετείνεται πέραν τῶν δυνάμεών της, εἰς το-
σοῦτον ἐκλύσεως ψυχικῆς περιῆλθεν, ὥστε ἐπα-
πανελάμβανε μηχανικῶς τὰς φράσεις τοῦ συζύ-
γου τῆς.

— Ναὶ τῶν φυτῶν... τῶν ἀνθέων...

— Ὁ Λαμβέρτος ἐπανελάβε.

— Τῶν δημητριακῶν καρπῶν, τῶν γογγυ-
λίων, τῶν προβάτων, τῶν βοῶν...

— Ἡ δὲ Κ. Λαμβέρτου ἐπανελάβεν ἐπίσης.

— Τῶν δημητριακῶν καρπῶν, τῶν γογγυ-
λίων, τῶν προβάτων, τῶν βοῶν...

— Καὶ ἐπὶ τέλους, εἶπεν ὁ Λαμβέρτος, αἱ
ἀγρονομικαὶ ὁμηγύρεις εἰσὶν ἡ ἐορτὴ ὅλων τῶν
λαχανικῶν καὶ ὅλων τῶν ζώων ἐν γένει.

— Καὶ ἐπὶ τέλους, ἐπανελάβεν ἡ Κ. Λαμ-
βέρτου, πάντοτε διὰ τοῦ ἰδίου αὐτοματικοῦ
τρόπου, ὅλων τῶν λαχανικῶν καὶ ὅλων τῶν
ζώων ἐν γένει.

(Ἐπεὶ συνέχεται.)